

ACHAARYA VRUKSHAM

Monthly E Magazine of
**SRIRANGAM SRIMATH ANDAVAN ASRAMAM
COVAI**

Special Supplement on
Nammazhwaar
2024

With the benign blessings of
HH SriVarahamahadesikan

S.No	Topic	Page No.
1	Nammazhwar Thirunakshatram	1
2	Different Names of Nammazhwar	2
3	Nammazhwar -Prema nandakumar	4
4	Nammazhwar's life	8
5	Moksha Vaibhavam-Madhavakannan	10
6	Sri Nammazhwar	14
Tamil		
7	நம்மாழ்வார் -நமது ஆஸ்ரம வரலாறு	18
8	கம்பர் அருளிய சடகோபர் அந்தாதி	20
9	நாமறிய நம்மாழ்வார்	26
10	ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் துதி	27

*mAthA pithA yuvathayas thanayA vibhUthi:
sarvam ya dhEva niyamEna madh anvayAnAm
Adhyasyana: kulapathEr vakuLAbhirAmam
srimath thadhangri yugaLam praNamAmi mUrdhna*

*மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் ய தேவ நியமேன மத் அந்வயாநாம்*

*ஆத்யஸ்யந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா*

NAMMAZHWAR THIRUNAKSHATRAM

VAIKASI VISHAKAM

22nd May 2024

Nammazhwar , one of the twelve azhwars is well known for his many hymns on devotion to Vishnu. He was born on the 42nd day of the beginning of Kali Yuga in the Vishakam star in the month of Vaikasi. NammAzhwAr is hailed as Vaishnava Kula Pathi – the leader of the Vaishnava fold.

NammAzhwAr was born in ThirukkurugUr (AzhwAr Thirunagari). Throughout his life (which only lasted 32 years in this samsAram), he stayed under the tamarind tree (thirupuLiy AzhwAr) and was always in yOgam (meditation) thinking about Sriman Narayanan.

NammAzhwar has sung 4 divya prabhandhams namely,

- thiruviruththam (rig vEdha sAram)
- thiruvAsiriyam (yajur vEdha sAram)
- periya thiruvandhAdhi (atharvaNa vEdha sAram)
- thiruvAimozhi (sAma vEdha sAram)

NammAzhwAr's prabhandhams are considered parallel to the 4 vEdhas. He is also known as "vEdham thamizh cheitha mAran" – one who gave the essence of samskrita vEdhas through his thamizh prabandhams.

ThiruvAimozhi is glorified as the essence of all the 4000 divya prabandhams sung by AzhwArs.

DIFFERENT NAMES OF NAMMAZHWAR

Nammazhwar, Kanchipuram - azhwar is seen in "upadesam to nenju/soul", and the right side of the photo is ...of Nammazhwar found in Vanamamalai, (1 among the 8 swayam vyaktha kshetras) where azhwar is found in satari itself, and there is no separate sannadhi for azhwar, here.

Now let us see the different names of Nammazhwar

- 1) சடகோபன் / Sadagopan
- 2) மாறன் / Maaran
- 3) காரிமாறன் / Kaarimaaran
- 4) பராங்குசன் / Parangusan
- 5) வகுளாபரனன் / Vakulabharanan
- 6) குருகைப்பிரான் / Kurugaipiran
- 7) குருகூர் நம்பி / Kurugoor Nambi
- 8) திருவாய்மொழி பெருமாள் / Thiruvaimozhi Perumal
- 9) பெருநல்துறைவன் / Perunal Thuraivan
- 10) குமரி துறைவன் / Kumari Thuraivan

- 11) பவரோக பண்டிதன் / Bhavaroga Pandithan
- 12) முனி வேந்து / Munivendhu
- 13) பரப்ரிம்ம யோகி / Parabramha Yogial
- 14) நாவலன் பெருமாள் / Naavalan Perumal
- 15) ஞான தேசிகன் / Gyana Desigan
- 16) ஞான பிரான் / Gyana Piran
- 17) தொண்டர் பிரான் / Thondar Piran
- 18) நாவீரர் / Naaveerar
- 19) திருநாவீறு உடைய பிரான் / Thirunaaveeraudaya Piran
- 20) உதய பாஸ்கரர் / Udhaya Bhaskarar
- 21) வகுள பூஷண பாஸ்கரர் / vakula Booshana Bhaskarar
- 22) ஞானத் தமிழுக்கு அரசு / Gyanathamizukku Arasu
- 23) ஞானத் தமிழ் கடல் / Gyanathamizh Kadal
- 24) மெய் ஞானக் கவி / Meygyana Kavi
- 25) தெய்வ ஞானக் கவி / Dheivagyana Kavi
- 26) தெய்வ ஞான செம்மல் / Dheiva Gyana Semmal
- 27) நாவலர் பெருமாள் / Naavalar Perumal
- 28) பாவலர் தம்பிரான் / Paavalar thambiran
- 29) வினவாது உணர்ந்த விரகர் / Vinvaadhu Unarndha Viragar
- 30) குழந்தை முனி / Kuzhantai muni
- 31) ஸ்ரீவைஷ்ணவக் குலபதி / Sri Vaishnava Kulapathi
- 32) பிரபன்ன ஜன கூடஸ்தர் / Prapanna Jana Kootasthar
- 33) மணிவல்லி / Manivalli
- 34) பெரியன் / Periyar

NAMMALVAR

by Prema Nandakumar

A brilliant ray:

The moon had not risen till then. It was a long time since the sun had gone down. Day was almost done. During that evening Madhurakavi who was near the city of Ayodhya ended his meditation and opened his eyes. Suddenly he saw a divine brilliance glowing in the sky. Madhurakavi concentrated his mind upon that brilliance. It began to move gradually towards the south.

Madhurakavi looked around himself. No one who was near him noticed that brilliant light or how it was moving southwards. Madhurakavi felt that the brilliant light was inviting him. Immediately he began walking to follow that glowing ray. Not for one or two days but he walked on for several weeks. Why, the walking stretched to months.

During daytime Madhurakavi used to take rest. When night came, he followed unquestioningly the light. On the way he crossed many temples. Finally, Madhurakavi reached Tirukurugur in South India. Ah! The brilliant ray that was visible till then, now vanished. Madhurakavi did not know what to do or where to go. He stopped for a while.

An unusual sight:

The night was over. It was dawn. The birds were singing. Cool wind blew from the river bank. The flowers that blossomed in the gardens were spreading sweet scent. The people of the village had begun to go about their work. Madhurakavi asked an old man who was going towards the river:

"Sir! I am new to this village. I have visited many holy places. I have seen many wonderful sights. Has any remarkable occurrence happened here? Kindly tell me", said Madhurakavi.

The old man looked at Madhurakavi up and down. "Sir! From your words it is obvious that you are a stranger to these parts. There is a marvelous sight here the like of which you would not have seen any where else. There! You can see at a distance the holy tamarind tree. Beneath the tree a boy has been sitting in meditation for the last sixteen years. You go and watch the strange sight yourself". So saying, the old man went away towards the river.

Madhurakavi entered the village looking for the tamarind tree. That tree was an ancient one. It had been giving shade for several hundred years. It looked as though Adishesha himself was there, with his raised hood spreading the shade. The brilliance in the sky he had been watching all these days seemed to have taken the image of a boy seated there. No movement could be

detected in the figure. His eyes had a faraway look. Madhurakavi did not know what to do. For a moment he planned in his mind what to say or how to address this person who was in deep meditation. He gently threw a tiny pebble so it could fall near the seated figure.

It was like a gentle wave moving in a calm pond. The boy opened his eyes. Madhurakavi was happy that his attempt had succeeded.

My life is fulfilled:

Madhurakavi was not an ordinary person. He was born in the Brahmin caste. He had studied the four Vedas. He knew the significance of the Vedas. By the time he came to Tirukurugur, he was more than sixty years old. The boy was now awake. So he placed before him his spiritual doubt for clarification.

"If the small one is born in the dead thing, what it will eat and where will it live?"

The boy opened his mouth and said: "It will eat that and remain there."

The meaning is as follows: The atma stays in the body which is not its own, goes through the joys and sorrows of the body and remains there.

With these words Madhurakavi was filled with devotion for the boy. He prostrated upon the ground and offered salutations. He requested the boy to accept him as a disciple.

"Sir! I have wandered all over North India. I went around calling, 'Rama', 'Rama'. I went around Brindavan in tears, crying out, 'Krishna', 'Krishna'. I sang 'Narasimha', 'Narasimha' till my tongue got dry. Today your grace has given me fulfilment. My life has found fulfilment. You are my mother. You are my father. You are my Guru. You are my Lord. You are my all. All these days I had been wandering, to knowing the way. You have put me on the right path. This is enough. My life has been sanctified." Saying all this with tears flowing from his eyes, Madhurakavi saluted the boy again. That boy was Nammalvar.

Nammalvar's birth and happenings:

Historians say that cultures originated on the banks of rivers. This is very true. The Egyptian culture blossomed on the banks of Nile river. Ancient Russian culture developed on the banks of Olga. The aryan civilisation rose on the banks of the river sindhu . Ancient Indian culture came to stay permanently on the banks of the river Ganga. As witnesses to the greatness of this culture, river banks are dotted with several famous temples. Here many distinguished personalities have been born and become outstanding achievers.

Tamraparni is one such river. On the banks of this river, you find 9 temples known as navathirupathies. Tirukurugur is one of them. People belonging to the Vellala caste live in Tirukurugur. These days Vellala caste is associated

merely with farming. But they are more than farmers. They are also religious persons who grow crops in spiritual fields & vegetarians. All of them are devotees of Narayana. In this caste, one was born in Tirukurugur and was named Tiru Vazhudhivala Nadar. The term 'Vazhudhi' indicates that he belonged to a family of soldiers of the Pandyan Kings. Nammalvar was born in his family.

Today, one's life is controlled by school, college, films and magazines. But in ancient times, it was the family that determined the education of a person. More importance was given to family traditions than to the individual. In those days, one's bhakti or heroism or scholarship was measured by the ancestors of that person. Seen from this view point, Nammalvar's ancestors were apparently devotion oriented and had spiritual inclinations.

Tiru Vazhudhivala Nadar, Aranthaangiyar, Chakrapaniyar, Achuthar, Chenthamaraikkannanar, Chenkannanar, Porkariyar, Kariyar were the 7 generations of ancestors for Nammalvar.

Porkariyar decided to perform the marriage of his young son. He was searching for a proper bride. It is not wrong to hope for raising one's family's greatness through girl who comes as a bride. It is also a joy for parents to watch their son and daughter-in-law lead a happy family life.

Close to Tirukurugur is the village of Tiruvanparisaram. The presiding deity of the village is Tiruvazhmarban. The Goddess of temple is Kamalavalli Nachchiyar. There lived in the village a house holder with the name Tiruvazhmarban. Porkariyar learnt that he had a beautiful and accomplished daughter. The elders spoke to each other and the boy and the girl gave their approval. The marriage was celebrated with great enthusiasm. The newly married couple would go often to Tiruvanparisaram from Tirukurugur. On the way is a tiny village called Tirukurugudi. The Lord of the place is known as Nambi.

I will incarnate: Once Kariyar worshipped in Nambi's temple along with his bride Udayanangai. The couple prayed for progeny. A disembodied voice spoke through the priest: "I will incarnate"! The young couple were taken aback. They were filled with delight with this indication of grace from the Lord. Taking holy water and prasada, they returned to Tirukurugur. After a little while, Udayanangai became pregnant. Nambi's boon came true. The kaustubha gem shed its lustre on the baby in the womb. Vishwaksena uttered the victory blessing for the establishment of the Kingdom of Bhakti. About eleven centuries ago Nammalvar was born.

Strange attributes, unusual names: Nammalvar after birth did not move his limbs like common babies. He did not cry. He did not laugh nor take food. The parents were at first frightened. Later, remembering the words of the Lord in the Tirukurungudi temple, they ceased to worry.

12 days passed by. The baby was free of birth pollution. The couple took the baby to the temple of Adinatha in Tirukkurugur. As the baby was unlike the usual children, they named him 'Maran'. 'Maran' means 'different' in Tamil. Saying, "O Lord, you are the guardian of this child", they placed him in a cradle tied to the tamarind tree near the temple. Maran grew up. As long as one is in the womb, the 'satha' wind covers the knowledge of the Supreme. But Maran's utterance of the 'hoonkara' sound chased it away and the wind never came near him. Hence he came to be known as Sathakopa, one who was angry with satha.

Years went by. But there was no change in the boy. The parents were very unhappy. They blamed themselves of having done evil in their earlier birth. But they remembered the Lord's boon and consoled themselves. It is said Vishwaksena came in person and performed the ritual of placing the signs of the Disc and the Conch on Nammalvar's shoulders.

Vishnu with Lakshmi on their Garuda mount gave darsan to Nammalvar. The Lord also showed His various forms found in different temples. Then Nammalvar began reciting the glory of the Lord in pasurams (verses).

Nammalvar wrote 4 works titled Tiruviruttam, Tiruvasiriyam, Peria Tiruvandadi and Tiruvaimoli. He presented them as the essence of Rig, Yajus, Sama and Atharva Vedas. That is why scholars hail him as 'Vedam Tamil seytha Maran' (One who gave the Vedas in Tamil). Delighted with these works, Polindu Ninra Piran (Adhinathaswami), the presiding deity of Tirukurugur temple, presented Nammazhwar with a garland of Vakula blossoms. Hence he is also known as Vakulabharana. With his ideas and arguments Nammazhwar defeated those who followed non vedic religions. That is why he is called Parankusa, meaning, he was like the goad that controlled the elephant like non vedic religions that had proliferated in his time .

Nammazhwar's fame spread to many lands. innumerable devotees came to him to offer their salutations. The common man received a new strength, thanks to Nammalvar's compassionate glances. Philosophers understood important Vedantic matters from Nammalvar. Spending his life in mediation beneath the tamarind tree, Nammalvar reached Vaikuntha in his 35th year. Madhurakavi consecrated an image of Nammalvar under the tamarind tree and felt blessed.

*****

Nammalvar's Life

Of the life of Nammalvar, as of the lives of the other Alvars, the chief sources are *Divya Suri Charitam* in Sanskrit by one Garudavahana Panditar, a contemporary of Sri Ramanuja,* and *Guru Parampara Prabhavam*, (the Six Thousand), a work in Sanskritised Tamil prose by Pinpazhagiya Perumal Jeer. There are a few other works † which give Nammalvar's life and though there are some differences of minor detail among them, they agree in the main. The story of Nammalvar's life as now current in Ramanuja Vaishnava tradition may be summed up as follows:

Maran, later known as Nammalvar and by other names like Satagopa, Parankusa, etc., was born as the *avatara* of Senai Mudaliar

Nammalvar
Alvar Tirunagari
(Tirukkuruher)

(God's Chief of Hosts). His father Kariyar belonged to Tirukkuruher on the banks of the Tamraparni in the Tirunelveli district. For the first sixteen years of his life, Maran remained without food and drink, with his eyes closed, under a tamarind tree (the *avatara*, it is believed, of Adishesha, the serpent on which God, Sri Narayana, reclines), near the temple of Lord Adinatha at Tirukkuruher. He opened his eyes and spoke for the first time when one Madurakavi, who later on became his disciple, put a question to him: "When what is little is born in the dead, what will it eat and where will it lie?" Nammalvar answered the question thus: "It will eat the dead and lie on it."

Even after this, Nammalvar never left the shade of the tamarind tree. He remained there singing his hymns. All the deities of the hundred and eight *divya desas* (the divine shrines) came to Tirukkuruher, it is said, to give him "darsan". When he had finished the four works attributed to him, the call came and he joined the feet of the Lord for which he had yearned all his life.

It will be seen from this brief account that Nammalvar's life as it was lived in the light of common day, with all the details of the earth that he touched, is not available to us. The first account of it in Sanskrit was written a few centuries after him, and according to its claim, more than nearly forty centuries after him. It is no doubt a theological if psychologically true version, for by the time it was written, Nammalvar had been accepted by Vaishnavas of the south as a saint, as the saint of saints at whose word the transcendent state opens to man.

Modern biographical and historical research trying to get at what it would call the facts of Nammalvar's life stands baulked. Time has swallowed the factual details and what is now presented is the idealised account given in *Divya Suri Charitam* and *Guru Parampara Prabhavam*. This account, though it may not

satisfy seekers of Boswellian documentation, is true to the inward life -- and that is what matters -- so variedly and movingly recorded in Nammalvar's words. The long years of his silence and his detachment from all things earthly which are the most significant points in the traditional account of Nammalvar conform to the experience of mystics the world over. The first years of his life were spent, we may well believe, in the search for the 'God within' in a single-pointed contemplation that by a divine dispensation came to him from birth. The miracle of his life lies here. When he emerged from this in-drawn state, he had touched the Ultimate. His works chronicle this as also the various stages of his journey to God. That journey, as his words reveal, is marked by the initial alienation from the earth, the beginning of the search for significance, the darkness that sets in on the way, its sudden removal and as sudden return, the passion and agony of the seeking and the joy of realisation, in fact all the states through which one passes.

"When that which came from out the boundless deep
Turns again home."

Since Nammalvar spoke only after the first sixteen years of his life, if we consider this period of silence as occupied by his search for Reality, we have to infer that portions of his works were a turning back and a recollection, a fresh experience, to change Wordsworth's phrasing, recollected in the tranquillity of realisation.²

¹ The other works are: *Upadesa Ratna Malai* by Sri Manavala Mamuni, *Desika Prabhandam* by Sri Vedanta Desika, *Guru Parampara Prabhavam* (the Three Thousand) by Sri Brahmatastra Swatantra Jeer, *Prapannamrutam* by Sri Anantacharya, *Peria Tirumudi Adaivu* by Sri Kandadai Appan, *Koil Olugu* which records the history of the temple at Srirangam, etc.

² "Poetry is emotion recollected in tranquillity." -- Wordsworth.

* Scholars are now of the opinion that the *Divya Suri Charitam* dates from a few centuries after Sri Ramanuja. Pinpazhagiya Perumal Jeer's work probably dates from the 13th century.

.....www.ramanuja.org

NammAzhwAr mOksha vaibhavam
From the Bhakti List Archives
Madhavakkannan V • October 26, 1998

Sri:

NammAzhwAr's parents, kAriAr (a veLLALa agriculturist) of Thirukkurugoor and udayanagai, the childless couple, after praying to the Lord AdhinAthA, (who Himself had announced through the archakA that his amsam will be born to them soon), were blessed with a male child with a divya tEjas in the year pramadhi, vaikAsi tamil month and visAkam nakshatram on a Friday (an incarnation of VishvaksEnA, the Chief army general and an administrator of MahAvishNu). The parents' happiness was short-lived only as the baby did not even cry, move or open its eyes or mouth. Since the baby was different from others it was named "mARan" (later called kArimARan).

Due to the grace of the Lord, and the puNyams (that we must have done sometime, somewhere), Our Kulapathi NammAzhwAr was born in our kulam. Before he was born as an amsam of Thirkkurungudi Emperumaan and of VishvaksEnar (Senai mudhali), in order to keep up the kaimkaryam of "senRaal kudaiyaam", "irundhaal singaasanamaam", it is told AdhisEshan appeared as the tamarind tree in Thirukkurugoor (to protect the AzhwAr from sunlight, rains, etc..).

It may be noted that this Divine baby AzhwAr did not breathe; drink milk nor did it move, like any other ordinary child; but did grow like other healthy kids. The grief-stricken parents, due to this unusual uncommon child went to Lord AdhinAthA, put the "immobile" tEjasvi / baby in an emerald cradle under this tamarind tree besides the temple. This tree has flowers, which yield unripened "puLiyngAi" and not a ripened one (puLiyampazham). This tree, unlike other tamarind tree does not fold its leaves in the nights; and it is still called uRangAp puLiyamaram (the tree which does not sleep), like LakshmaNa. (Even today one can witness this phenomenon at AzhwArthirunagari). The parents observed penance by putting the kid in the cradle at the temple daily. One day when they relaxed by closing their eyes and possibly fell into a short nap, the "little azhwAr" crawled towards the tree bottom and sat down cross-legged and closed its eyes. From then on, the divine child grew in he same state of meditation for 16 years. Needless to say, all sorts of people in that region from all walks of life; and from all religions came to see this marvel. The boy was a 16 year old divya tejas, Golden

hued divine form. The parents, too did not consider the AzhwAr as their own child, and addressed him as “engaL kudikku arasE” (the King of our kulam). Then Emperumaan also sent VishvaksEnar to do upadEsam to SadagOpar. It is told that Lord RanganAthA called him as “NammAzhwAr” and since he wore the Magizha maalai given by Polindha ninRa piraan, NammAzhwAr is also called magizha maalai maarbhinan and vaguLaabharaNar.

Since he did not get any disciple to match his level of Bhakti/ jnAnam, he did not utter a single word for 16 years. The Elephant comes after; while the bell sound can be heard before. Like that the Graceful Lord had sent a Brahmin saint by name "Madhurakavi" (an incarnate of VainathEya) before this azhwAr's birth. This madhurakavi of Thirukkolor was on his pilgrimage tour (on foot, of course) to North India and was fascinated by the Beauty of ayOdhyA. He chose to stay there. Suddenly one night madhurakavi saw a very bright star (a new one which was not there before; nor was it seen by others even when madhurakavi saw it) in the southern direction. He was pulled by the lustre of this light and started his journey back to south following the course and guided only by THIS SOUTHERN STAR. He found himself at Lord AhinAthA temple and the star's brightness in NammAzhwAr's tEjas. He was simply excited and deeply attracted by the Divine figure and Golden hue of AzhwAr's face.

Since he was a Sanskrit and Tamil scholar and a great philosopher, too he wanted to test the azhwAr, without knowing that the azhwAr does not talk or open his eyes.

He just threw a small stone into a nearby pond and for that splash sound, our azhwAr opened his lotus eyes. Madhurakavi asked in tamil "Seththathin vayiRRil siRiyadhu piRandhAl yetthai thinRu engE kidakkum?"

(meaning: If the small is born in a dead's body(or stomach), what will it eat and where will it stay?). NammAzhwAr, the one who had not opened his mouth since his birth (not even for food) opened his lips and answered "aththaith thinRu angE kidakkum"

(meaning: It will eat that and stay there). The interpretation and discussion has been widely done among Bhakti group members; However, for the sake of completeness- a small explanation/interpretation is furnished.

The small one refers to the individual soul and the dead one refers to the gross matter, the body. When the soul enters the body, the body comes into life; and when it leaves, it becomes a corpse. The soul experiences the pleasures and pains through the body and its senses and reaps only what it has sown quite unaware and unconscious of its true nature of its being part

of the Almighty, as His body. So the soul will eat that and stay there; When the soul realises its true nature and does prapatti to Him Srīman nArAyaNan (realising the body/mind and intellect as not attached to its nature), it will eat His thoughts, verses and pAsurams as his "annam" and will stay there (at His abode as His servant rendering service to Him).

Madhurakavi was greatly impressed at AzhwAr's depth of answer and his philosophy. He prostrated at the feet of AzhwAr and with tears in his eyes said " O, southern sun! Please take me as your disciple: Please make me cross the ocean of Births and deaths. Please protect me". Seeing him at his feet, nammAzhwAr said " Stay with me and write my pAsurams on Sriya:patih". From then on nammAzhwAr sang with utmost Bhakti, pAsurams on Srīman nArAyaNan and The Lord along with MahAlakshmi on His Garuda appeared before nammAzhwAr and blessed him. Not only that, my dear brothers. It is also told that all perumALs from various Divya Desams appeared one by one before him and got their quota of pAsurams. Such is the Greatness of "our AzhwAr". nammAzhwAr stayed under that tamarind tree for 35 years. His pasurams are compared to essence of all four vedAs.

NammAzhwAr is also considered as the Chief of all AzhwArs and is also reported as the One constituted by other AzhwArs as the parts of his form. BhUthathAzhwAr as siras (head), Poigai and pEyAzhwAr as his eyes, PeriyAzhwAr as his Thirumukham (face), Thirumazhisai vandha jOthi as his neck, KulasEkara PerumAL and ThiruppANan as His two hands, ThirumangaiAzhwAr as his chest and Thondaradippodi as his navel. Madhurakavi as his Thiruvadi (Lotus Feet) and Emperumaanaar Sri RamanujAchArya as Divya pAdukAs of NammAzwAr. Swami Desikan has equated Lord Sri RanganAtha PadukA to NammAzhwAr Sri SadagOpar in toto. Hence, all Sri vaishNava temples, the Emperumaana's Divya PadukA is called sadaari or sadagOpam.

Such Greatest AzhwAr, by being away and separated from the Lord, born in this earthly world, longed to have a darshan of Emperumaana Sriya: athih. He suffered with terrible pangs of love and languishing with a nAyika bhAvam, as Paraangusa nAyiki. Due to the grace of Divya Dampatis, He was blessed with growing Para bhakti, Parajnanam and Parama bhakti, and was shown the arcchiraadhi maargam too (refer 10.9), welcomed by Nithya sUris.

After living for 35 years he wished to reach His abode (and so did the Lord, too). Madhurakavi's eyes were filled with tears and was immensely pleased and excited when he saw his AchAryA become one with the Lord and united with Him. Simultaneously, he was also blessed with a swarNavigraha (Golden statute) of nammazhwAr which he consecrated at the Tamarind

tree. He performed daily ArAdhanA to his AzhwAr and even ignored the Lord Sriman nArAyaNana since then.

(He composed KaNNinun chiRutthaambhu ten verses on NammAzhwAr.)

Our NammAzhwAr has always the most favourite for Sri RamAnujA , Sri vEdAntha dEsika, Sri PiLLai IOkAchAryA, Periyavaacchaan PiLLai, Sri MaNavaaLa maamunigaL and all Great seers of visishtAdvaita, till the AchAryAs of present times.

NammAzhwAr composed the following:

- 1.Thiruviruttam as the essence of Rg vEdA
- 2.ThiruvAsiriyam as the essence of yajur vEdA
- 3.Periya ThiruvandhAdhi as the essence of atharvaNa vEdA
- 4.ThiruvAimozhi as the essence of sAma vEdA

NammAzhwAr, on the 21st day of adhyayana uthsavam, was blessed with the kaitthala sEvai of Emperumaan Lord RanganAthA and was taken to His Feet, at ThirumaamaNimaNdapam for eternal, permanent Nithya vaasam at Sri Vaikunatm at His Feet, for performing eternal kaimkaryam to Divya Dampathis. Even today, this NammAzhwAr mOksha vaibhava uthsavam is celebrated at Sri Rangam temple. The AzhwAr's DivyamangaLa vighram is taken to Emperumaan NamperumAL, and is gently placed (in prostrating form) at His Feet, ThuLasi leaves are offered to AzhwAr at the Lord's FEET until the AzhwAr Vighram is completely immersed in Thirutthuzhaay at Emperumaan's Feet. It is a Great Feeling to have a darshan of this mahOthsavam and soul stirring to witness this NammAzhwAr mOksha vaibhavam at Sri Rangam.

NAMMAZHWAR THIRUVADIGALE SARANAM

Swami Nammazhwar

Nammazhwar (Tamil: Nammālwār) is one of the twelve alwar saints of Tamil Nadu, India, who are known for their affiliation to the Vaishnava tradition of Hinduism. The verses of alvars are compiled as Nalayira Divya Prabandham and the 108 temples are classified as Divya Desam. Nammalwar is considered the fifth in the line of the twelve alvars. He is highly regarded as a great mystic of the Vaishnava tradition. He is also considered the greatest among the twelve alvars and his contributions amount to 1352 among the 4000 stanzas in the Nalayira Divya Prabandam.

According to traditional scriptures, Nammalwar was born in 3059 BCE in Alwarthirunagiri.[1] In Hindu legend, Nammalwar remained speechless from his birth sitting in a tamarind tree and he first interacted with Madhurakavi Alvar, who saw a bright light shining to the south, and followed it until he reached the tree where the boy was residing.

The works of Nammalwar were compiled by Madhurakavi as four different works, the Tiruvayumoli (1102 verses), Thiruviruttam (100 verses), Thiruvaasiriam (or Thiru Aasiriyam – 7 verses) and Periya Thiruvanthadi (87 verses). The works of Nammalwar contributed to the philosophical and theological ideas of Vaishnavism. Along with the three Shaiva Nayanars Appar, Sundarar and Sambandar, they influenced the ruling Pallava kings of South India, changing the religious geography from Buddhism and Jainism to Hinduism.

The Garudasevai festival in Nava Tirupathi, the nine Vishnu temples in Thoothukudi region and the Araiyaar Sevai during the Vaikunta Ekadesi festival in Srirangam temple are dedicated to him. The verses of Nammalwar and other alvars are recited as a part of daily prayers and during festive occasions in most Vishnu temples in South India.'

He was born at Thirukurukur (modern day Alwarthirunagiri) in the southernmost region of the Tamil country.[13][14] Some sources consider his to have been a princely family, although of shudra status (To prove world that "caste is not based on birth and it is based on action").[13][15][16]

Tradition says that he must have been born fully enlightened because as a baby he never cried or suckled and never opened his eyes. According to legend, as a child he responded to no external stimuli and his parents left him

at the feet of the deity of Sri Adhinathar in Alwarthirunagari. The child then got up and climbed into a hole in a tamarind, sat in the lotus position, and began to meditate. It appears he was in this state for as long as sixteen years when a Tamil poet and scholar in named Madhurakavi Alvar was born in Thirukolur and had travelled to North India on a temple trip. As he was performing his Nitya Anushtanam one day, he saw a bright light shining to the south, and followed it until he reached the tree where the boy was residing. Unable to elicit any reaction from the child, he asked him a riddle: "If the small is born in a dead's body (or stomach), what will it eat and where will it stay?" meaning, if the subtle soul is embodied in the gross body, what are its actions and thoughts? Nammalwar broke his lifelong silence and responded, "That it will eat, it will rest!" meaning that if the soul identifies with the body, it will be the body but if it serves the divine, it will stay in vaikunta and eat(think) of God.[17] Madhurakavi Alvar realized the divinity of this child.

It is believed that in the Kali yuga, the doors of vaikuntam (the supreme abode) was opened first time for him by Sriman Narayanan himself and it is believed that the followers of Swami Nammalwar have the most easy access to the supreme abode. Following his moksha his family entitle as the subbiah kumara pillai (the auspicious son's) by holy Vaishnava acharya's and they serve him and believe him to be Sriman Narayanan Tiruvadi and celebrate him as kulaguru.

Nammalwar was one of the twelve alwar poet-saints who immersed themselves in a love of Vishnu and who had a considerable knowledge of ancient Tamil literature and its variants of traditional stories concerning Vishnu and his associates, as well as the philosophical differences between Buddhism, Hinduism and Jainism.[14]

Madhurakavi Alvar was his first disciple. Swami Madhurakavi Alvar composed 11 pasurams in praise of his Acharya, Swami Nammalwar known as Kanninun Shiruthambu, which are included among the 4000 Nalayira Divya Prabandham.

he word alwar means the one who dives deep into the ocean of the countless attributes of god.[2][citation needed] The Alwars are considered the twelve supreme devotees of Vishnu who were instrumental in popularising Vaishnavism. The religious works of these saints in Tamil, songs of love and devotion, are compiled as Nalayira Divya Prabandham containing 4000 verses

and the 108 temples revered in their songs are classified as Divya Desam.[3][4] The saints had different origins and belonged to different castes. As per tradition, the first three alwars, Poigai Azhwar, Bhoothath Azhwar and Pey Azhwar were born miraculously. Thirumalisai Alvar was the son of a sage, Thondaradippodi Alvar, Madhurakavi Alvar, Periyalvar and Andal were from the Brahmin community, Kulasekhara Alvar a kshatriya, Nammalvar a Vellala, Thiruppaan Alvar a paanar and Thirumangai Alvar a kallari. The Divya Suri Charitra by Garuda-Vahana Pandita (11th century), Guruparamparaprabhavam by Pinbaragiya Perumal Jiyar, Periya tiru mudi adaivu by Anbillai Kandadiappan, Yatindra Pranava Prabavam by Pillai Lokacharya, commentaries on Divya Prabandam, Guru Parampara (lineage of Gurus) texts, temple records and inscriptions give a detailed account of the alwars and their works. According to these texts, the saints were considered incarnations of some form of Vishnu. Poigai is considered an incarnation of Panchajanya (Krishna's conch), Bhoothath of Kaumodakee (Vishnu's Mace/Club), Pey of Nandaka (Vishnu's sword), Thirumalisai of Sudarshanam (Vishnu's discus), Namm of Vishvaksena (Vishnu's commander), Madhurakavi of Vainatheya (Vishnu's eagle, Garuda), Kulasekhara of Kaustubha (Vishnu's necklace), Periya of Garuda (Vishnu's eagle), Andal of Bhoodevi (Vishnu's wife, Lakshmi, in her form as Bhudevi), Thondaradippodi of Vanamaalai (Vishnu's garland), Thiruppaan of Srivatsa (An auspicious mark on Vishnu's chest) and Thirumangai of Sharanga, Rama's bow. The songs of Prabandam are regularly sung in all the Vishnu temples of South India daily and also during festivals.[4][5]

According to a traditional account by Manavala Mamunigal, the first three alwars, namely Poigai, Bhoothath and Pey, belong to the Dvapara Yuga (before 4200 BC). It is widely accepted by tradition and historians that the trio are the earliest among the twelve alwars.[3][4][6][7][8] Along with the three Shaiva Nayanars, they influenced the ruling Pallava kings, creating a bhakti movement that resulted in changing the religious geography from Buddhism and Jainism to Hinduism. The alwars were also instrumental in promoting the Bhagavatha cult and the two epics of India, the Ramayana and the Mahabharata.[9] The alwars were instrumental in spreading Vaishnavism throughout the region.[10] The verses of the various alwars were compiled by Nathamuni (824-924 AD), a 10th-century Vaishnava theologian, who called it the "Tamil Veda

He contributed four pieces of works to Divya Prabhandham. These works consisted of 1,296 poems, making him the most prolific contributor to the 4,000 hymns written by the Alvar poet-saints.[13] These works are:

Thiruvaymoli (1102 verses)

Thiruviruttam (100 verses)

Thiru Vaasiriam (7 verses)

Periya Thiruvanthadi (87 verses)

Tiruvaymoli describes Ranganatha as a metaphor for discussing the philosophical details in

The nature of the paramatma (divine soul)

The nature of the jeevatma (living soul)

The means for the jeevatma (living soul) to attain the goal of Paramatma (divine soul)

The blocks and hurdles on the way and

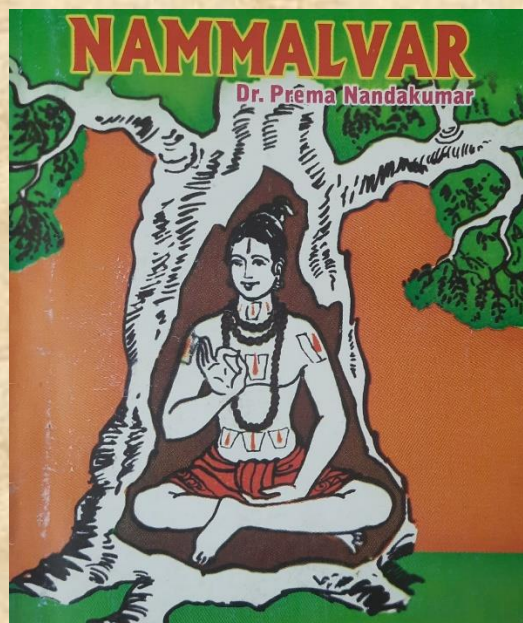
The goal moksha (divinity).

In the Srivaishnava canon, these four represent (in Tamil language) the four Sanskrit vedas, respectively, the Sama Veda, Rig Veda, Yajur Veda and

Atharva Veda. According to tradition "He poured the cream of these vedas" into his songs and poetry that were the result of deep mystic experience.

Though Nammalwar did not visit any of the 108 divyadesam temples talked about in the Vaishnava religion, it appears from his works he must have had the vision of all the archa forms in the temples he glorified in his hymns.[18]

*****

நம்மாழ்வார்

“ஆச்ரம வரலாறு”-நமது ஆச்ரமத்தின் பதிப்பு

நமது ஆசார்யர்களில், 4வது, நம்மாழ்வார், இவர் தாம்ரபர்ணீ தீரத்தில் திருக்குருகூரில் அவதரித்தவர். அவதரித்ததுமுதல் உலக வழக்கப்படி ஸ்தந்யபானம் (தாய்ப்பால்) முதலியவை இல்லாமல் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவரின் தாயார் தகப்பனார் இவரை எடுத்துப்போய்ப் பக்கத்திலுள்ள பொலிந்து நின்றபிரான் ஸன்னிதியின் முன்னால் விட்டுவிட்டு, பெருமாள் ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கையில் குழந்தை நகர்ந்து பக்கத்திலுள்ள புளியமரப் பொந்துக்குப் போய்விட்டது. குழந்தை காணவில்லை. பொந்துக்குள் பத்மாஸனமிட்டுக் கொண்டு ஜோதிர்மயமாய் விளங்கிற்று. எந்நாளும் தீர்த்தம் ஆஹாரம் எதுவும் இல்லாமல் யோகத்தில் இருந்தது. இப்படியிருக்கையில் திருக்கோளூரில் மதுர கவி என்கிற பெரிய மஹான் அவதரித்து ஸகல சாஸ்திர வல்லவராயும் விரக்தராயுமிருந்த அவர் வடதேசத்தில் யாத்திரைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கையில் தென் தேசத்தில் பெரிய ஜோதிஸ் ஒன்று தென்பட அதைக் கண்டுபிடிக்கத் திரும்பத் திருநகரி வரும்வரையில் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஜோதிஸ் காணாமையால் இவ்விடம்தான் இருக்க வேண்டுமென்று விசாரிக்கையில், தெரிந்து குழந்தை ரூபமான அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸைக் கண்ணுற்றார்.

அசைவு பேச்சு மூச்சு இல்லாததால் அது அறிவுள்ளதோ அறிவு இல்லாததோ என்று தெரிந்துகொள்ள அவர் முன்னிலையில் பெரிய குண்டுக்கல்லைப் போட்டார். அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு, குழந்தை கண்விழித்துப் பார்க்க ப்ரஜ்ஞை இருக்கிறது, பேசுமோ பேசாதோ என்று தெரிய, செத்ததின் வயிற்றில் பெரியது பிறந்தால் அது எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்? என்றார். அதற்கு அவர் அதைத்தின்று அங்கே கிடக்குமென்றார். இதற்கு அர்த்தம். செத்தது என்றால் அறிவு இல்லாத ப்ரக்ருதியால் ஆக்கப்பட்ட தேஹத்தில் அறிவு உள்ள ஜீவன் ப்ரவேசித்தால், எத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பான் என்பது கேள்வி. அவன் அந்த ப்ரக்ருத பதார்த்தங்களையே போக்யமாக எண்ணி அதை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பான், என்பது பதில், இன்னொன்று - செத்தது என்றால் - இந்த ஜீவன் தான் யார் என்கிற தன்னைப் பற்றின அறிவு இல்லாததால் அவன் செத்தவனே, அவனுக்கு, தான் தாஸனென்றும் ஈஸ்வரன் தனக்கு யஜமானென்றும் ஞானம் பிறந்தால் அதுதான் பெரிய ஞானம். அதுதான் இவனுடைய தர்மபூத ஞானத்தை ஈஸ்வர அனுக்ரஹத்தால் பெருகச் செய்யும்; அவனைப் போல் எல்லாவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பவனாதலால் அந்த ஞானம் பெரியது. அந்த ஞானம் உண்டானால் பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பான் என்பது அர்த்தம்.

இதைக் கேட்டதும் அந்த ஸ்வாமி இவர் பெரிய மஹான் என்று அறிந்து ப்ரார்த்திக்கையில், அவரும் உகந்து இவரை பட்டோலை கொள்ளச் செய்து அவர் த்யானத்திலே ஸேவை ஸாதிக்கும் எம்பெருமானை அனுபவித்து அவ்வனுபவ பரீவாஹமாய் திவ்யப் ப்ரபந்தத்தை, முன்பு பெருமாள் ப்ரஹ்மா மூலமாக வேதத்தை வெளியிட்டாற்போல் இந்த த்ராவிட வேதத்தையும் இவர் மூலமாக வெளியிட்டதால் இவரும் ஆசார்யர் - இவர்கலி பிறந்த 40வது நாள் அவதரித்தார். 35 திருநகூத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார் என்கிறார்கள். கொஞ்ச நாளில் பரமபதமடைந்து விட்டார்.

கீழ்ச் சொன்ன மதுரகவி கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்று 11 பாசுரங்கள் செய்து அதை இந்தப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரணவம்போல் முன்னும் பின்னும் அனுசந்தித்துக் கொண்டு திவ்யப் ப்ரபந்தத்தை, ஸேவிக்கும்படி செய்து எழுந்தருளியிட்டார். அதுவும் கலி மஹிமையாலும் கால விபரீதத்தாலும் மறைந்துவிட்டது. அவைகளில் ஆராவமுதன் விஷயமாக 11 பாசுரங்கள் மட்டும் ஜீவித்திருந்தது.

கலியில் நல்ல ப்ரபந்தம் வீணாகப் போய்விட்டதே என்று பெருமாள் விஷண்ணராய் சோள தேசத்தில் (வீரநாராயணபுரம்) காட்டுமன்னார் கோவிலில், சடமர்ஷண கோத்ரத்தில் நாதமுனிகள் என்னும் மஹானை அவதரிப்பித்து வைத்தார். சடரிபு என்றால் - நாம் கர்ப்பத்தில் ஈஸ்வர ஞானம் உள்ளவராக யிருக்கிறோம்; அதை நாம் பிறந்து பூமி ஸ்பர்சமானபோதே (சடன்) என்கிற வாயு ஈஸ்வர ஸங்கல்பத்தால் மறைத்து விடுகிறது. அதனால் நாம் அஞ்ஞானிகளாகி விடுகிறோம். ஈஸ்வர க்ருபையிருந்தால் அந்த சடனை வென்று ஞானிகளாகிவிடலாம்; நம்மாழ்வார் ஈஸ்வர அனுக்ரஹத்தால் இதை வென்றவர். அதனால் சடரிபு = சடாரி, என்று பெயர் பெற்று, பகவானை அனுபவித்துக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார், சடமர்ஷணர் என்றாலும் சடாரி என்று அர்த்தம். அவரும் ரிஷிமுனி.

ஸ்ரீமதே இராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீமதே ஸ்ரீவராஹ மஹாதேசிகாய நம:

கம்பர் அருளிய சடகோபர் அந்தாதி

வியாஸம் முயற்சி: க்ருஷ்ணகுமார தாதா தாஸன், புண்யபுரி(பூனா)

1. முன்னுரை:

ஆதிகவியாம் வால்மீகி எழுதிய இராமாயணத்தைத் தழுவி தமிழில் சிறப்பாக இராமகாதை எனப் பெயரிட்டு அதனை கற்றோர், சான்றோர் மற்றும் பெரியோர் எல்லோரும் ஏற்கும் வண்ணம் அரங்கேற்றம் செய்தது திருவரங்கனின் சன்னிதானம் மேட்டழகிய சிங்கரின் மண்டபத்திலே என்பதை அறிவோம். ஆனாலும், திருவரங்கனின் ஆணைப்படி 'எம் சடகோபரைப் பாடினீரோ?' எனக் கேட்டதற்கு, கம்ப நாட்டாழ்வார் பாடிய அந்தாதிப் பாடல் தொகுப்பே சடகோபர் அந்தாதி என்பதாகும். சடகோபரின் புலமையும், பக்தியும், தமிழ்த் தொண்டுகளையும் அந்தாதி என்னும் வகையில் அமைத்து நூறு பாடல்கள் இயற்றி அதனையும் சேர்த்த பின்னரே, அவரது இராமாயணம் அழகிய சிங்கரின் திருவாய் மலர்ந்த அட்டகாசச் சிரிப்போடு அங்கீகாரம் கிடைக்கப் பெற்றது என்பது வரலாறு. அத்தகைய கம்பரின் சடகோபர் அந்தாதியே, அடியேன் முயல்கின்ற இக் கட்டுரைக்கு விஷயமாக்கி கம்பனின் கவித்துவத்தையும் சுவைக்க முனைகின்றேன். முயற்சியினைத் திருவினை ஆக்க முகுந்தன் அவனடியும் ஆசார்ய வள்ளல்கள் அனுக்ரஹமும் பிரார்த்திக்கிறேன். தவறுகளைத் தவிர்த்துப் பொருளை மட்டும் கொண்டு அடியேனுக்கு ஆசி கூற வேண்டுகின்றேன். வையம் புகழும் வைகாசி விசாகத் திரு நன்னாள் ஆழ்வார்களுள் தலைமையான நம்மாழ்வார் திருவவதாரத் திருநாள் அல்லவா? அதையொட்டி, அவருடைய பெருமைகளைப் பேசிப் பாடிப் பரவசம் அடைவது நமது கடமையன்றோ? ஆகவே, கம்பன் தனது கவிதைகளில் கண்ட சடகோபனை, சில முக்கியப் பாடல்கள் மூலம் படித்து, இரசித்து மகிழ், அனைவரையும் அழைக்கிறேன்....வாருங்கள்!

2. கம்பர் செய்யும் குரு விண்ணப்பம்:

கவிதைத் தொடக்கத்தில் கம்பர், குருவென சடகோபரைப் பணிந்து, தன் காரியம் சித்திக்க அவரிடமே பற்றி வேண்டி விண்ணப்பம் செய்து கொள்வதாக அமைத்திருக்கும் பாடல்களே அத்தாட்சி.. கூடவே, நம்பெருமான் தம்மிடம் கேட்ட.. "நம் சடகோபனைப் பாடினயோ...?" என்று பாடலிலும் அதனைத் தெரிவிக்கின்றார்.

*தேவில் சிறந்த திருமாற்குத் தக்க தெய்வக்கவிஞன்
பாவில் சிறந்த திருவாய்மொழி பகர்பண்டிதனே
நூலில் சிறந்த மாறற்குத் தக்க நல்நாவலன்
பூவில் சிறந்த ஆழ்வான் கம்பநாட்டுப் புலமையனே!*

*ஆரணத்தின் சிரமமீதுறை சோதியை ஆந்தமிழால்
பாரணம் செய்தவனைக் குருசரணைப் பற்பலவா
நாரணனாம் எனவேத்தித் தொழக்கவி நல்குகொடைக்
காரணனைக் கம்பனை நினைவாம்உள் களிப்புறவே!*

*நம்சடகோபனைப் பாடினயோ என்றுநம் பெருமான்
விஞ்சிய ஆதரத்தால் கேட்பக் கம்பன் விரைந்துரைத்த
செஞ்சொல் அந்தாதி கலித்துறைநூறும் தெரியும் வண்ணம்
நெஞ்சுண் அடியேற்கருள் வேதம்தமிழ் செய்த நின்மலனே!*

*நாதனரங்கன் நயந்துரை என்னநல் கம்பன்உன்தன்
பாதம்பரவி பைந்தமிழ் நூறும் பரிவுடனே
ஓதும்படி எனக்கு உள்ளம்தனை யருள்ஓதரிய*

வேதம்தமிழ் செய்த மெய்ப்பொருளே, இதென் விண்ணப்பமே!

3. கம்பர் அருளிய சடகோபர் அந்தாதி:

நம்பெருமானே, சடகோபனைப் பாட வைத்த பின்னர், கம்பருடைய காவியம் சீர்ப் பெற்றதாகும் என்ற எண்ணத்தால் ஆர்வம் கொண்டபடிக்கு, நம்மாழ்வாரை, அந்தாதியில் பாட ஆரம்பிக்கின்றார். முதல் பாடலிலேயே, வேதத்தின் மூலப் பரஞ்சுடரான எம்பெருமானும் குருகூரான் செல்லும் பாதைக்கும் முன்னேதான் செல்லும் என்று புகழாரம் சூட்டுகின்றார்.

*வேதத்தின் முன்செல்க மெய்யுணர்ந்தோர் விரிஞ்சன் முதலோர்
கோதற்ற ஞானக்கொழுந்து முன்செல்க குணம் கடந்த
போதக்கடல் எங்கள்தென் குருகூர்ப் புனிதன்கவி ஓர்
பாதத்தின் முன்செல்லுமே தொல்லைமூலப் பரஞ்சுடரே!*

திருவாய்மொழி சீரையும் சிறப்பையும் அள்ளிப்பருகியபடி திருக்குருகூர் வள்ளல் பக்தி நிறைந்த பாடல்கள் பரவாதத்தார் செருவை ஒழிக்க வல்லது என்றும் தெரிவிக்கின்றார். சத்தங்கள் துள்ளி வந்து விளையாடும் நேர்த்தியை நம்மால் கம்பரின் வார்த்தைகளாலும், வரிகளாலும் தேன் ஊறியச் சுவைப் பலாவைச் சுவைக்கும் இன்பத்தால் உணர முடிகிறது.

*பாவொடுக்கும் நுண்ணிசை யொடுக்கும் பலவும் பறையும்
நாவொடுக்கும் நல்லறிவொடுக்கும் மற்றும் நாட்டப்பட்ட
தேவொடுக்கும் பரவாதச் செருவொடுக்கும் குருகூர்ப்
பூவொடுக்கும் அமுதத் திருவாரியரம் போந்தனவே!*

*தனமாம் சிலர்க்குத் தவமாம் சிலர்க்குத் தருமநிறை
கனமாம் சிலர்க்கு அதற்கு ஆரணமாம் சிலர்க்கு ஆரணத்தின்
இனமாம் சிலர்க்கு அதற்கு எல்லையுமாம் தொல்லை ஏர்வகுள்
வனமாலை எம்பெருமான் குருகூர் மன்னன் வாய்மொழியே!*

சடகோபன் வாய்மொழிகள் வேதாந்தக் கருத்துக்களை மும்மைத் தமிழால் ஏந்தித் தருகின்றச் சான்றுகளாகக் காட்டுகின்றார் கம்பர். கண்ணனுக்காக ஆழ்வார் சாற்றியப் பாசுரங்களின் சுவையையும் கூடவே தருகின்ற அவருடைய பாடல் வரிகள்.....இதோ...

*தோன்றா உபநிடதப் பொருள் தோன்றலுற்றார் தமக்கும்
சான்றாம் இவைஎன்றபோது மற்றென் பலகாலும் தம்மின்
முன்றாயினவும் நினைந்து ஆரணத்தின் மும்மைத் தமிழை
ஈன்றான் குருகைப் பிரான் எம்பிரான் தன் இசைக்கவியே!*

*கவிப்பா அமுத இசையின் கறியொடு கண்ணன் உண்ணக்
குவிப்பான் குருகைப்பிரான் சடகோபன் குமரி கொண்கன்
புவிப்பாவலர் தம்பிரான் திருவாய்மொழி பூ சார்தம்
செவிப்பால் நுழைந்துபுக்கு உள்ளத்துளே நின்று தித்திக்குமே!*

*தித்திக்குமூலந் தெளியமுதே உண்டு தெய்வமென்பார்
பத்திக்குமூலம் பனுவற்குமூலம் பவம் அறுப்பார்
முத்திக்குமூலம் முளரிக் கைவாள்நகை மொய்குமூலார்
அத்திக்குமூலம் குருகைப் பிரான்சொன்ன வாயிரமே!*

குருகைப் பிரானின் திருவாய்மொழி பெருமை எப்பேர்ப்பட்டது என்று கூறுகையில், மறைகளாயிரத்திற்கு அலங்காரமாகத் தமிழால் பாயிரங்கள் செய்த பனுவல்கள் என்னும் தாய் போலவும் நான்குத் திசைக்கு சுடர்விடு தீப ஒளியாகவும் விளங்குகின்றன. அவருடைய தமிழ்ப் பதிகங்கள் உயிருடன், உணர்வுடன்,

செயலுடன், உள்ளத்தையும் உருக்கும் வண்ணம், தயிர் உருக்கிய நெய்யையுண்ட அப் பெருமானையும் உருக வைக்க வல்லது என்கின்றார்..

**ஆயிரம் மாமறைக்கு அலங்காரம் அருந்தமிழ்ப்
பாயிரம் நாற்கவிக்குப் படிச்சந்தம் பனுவற்கெல்லாம்
தாயிரு நாற்றிசைக்குத் தனித்தீபம் தண்ணங்குருகூர்ச்
சேயிரு மாமரபும் செவ்வியான் செய்த செய்யுட்களே!**

**உயிர்உருக்கும் புகுணர்வு உருக்கும் உடலத்தினுள்ள
செயிர்உருக்கொண்ட நம்தீங்குருக்கும் திருடித் திருடித்
தயிர்உருக்கும் நெய்யொடு உண்டான் அடிச் சடகோபன் சந்தொடு
அயிர்உருக்கும் பொருநல் குருகூர் எந்தை அந்தமிழே!**

**அந்தமிலாமறை ஆயிரத்து ஆழ்ந்த அரும்பொருளை
செந்தமிழாகத் திருத்தி லனேல்நிலத் தேவர்களும்
தந்தம்விழாவும் அழகும் என்னாம்? தமிழார்க் கவியின்
பந்தம்விழா ஒழுகும் குருகூர் வந்த பண்ணவனே!**

தேவர்களுக்குக் கிடைத்த நல்லமுதம் என்பதையும் தமது பிறப்பான நடலை நோய் அறுக்கும் திருவாய்மொழி என்னும் தேன் படைத்து தம்மை ஆழ்வார் ஆட்கொண்டதாகக் கம்பர் கூறுவதோடு தம்முடைய நாவினால் சடகோபரைப் பாடச் செய்த உதவிக்கு தானென்ன பாக்கியம் முன்பு செய்துள்ளேனோ என இந்தப் பாடல்வழி வினவி மொழிகின்றார்.

**கடலைக்கலக்கி அமுதம் அமரர்க்களித்தான் களித்தார்
குடலைக்கலக்கும் குளிர்ச் சங்கினான் குறையாமறையின்
திடலைக்கலக்கித் திருவாய்மொழி எனும்தேனைத் தந்தான்
நடலைப்பிறப் பறுத்து என்னையும் ஆட்கொண்ட நாயகனே!**

**நாய்போல் பிறர்க்கடை தோறும் நுழைந்து அவரெச்சில்நச்சிப்
பேய்போல்திரியும் பிறவியேன் ஏனைப் பிறவியெனும்
நோய்போம் மருந்தென்னும் நுன்திருவாய்மொழி நோக்குவித்துத்
தாய்போல் உதவிசெய்தாய்க்கு அடியேன் பண்டென் சாதித்தே!**

மேலும், சில செய்யுள் வரிகள், நம்மாழ்வார் காட்டிய வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் கொண்டே ஆழ்வாரையும் புகழும் வண்ணம், கம்பர் கையாள்கின்றார். உதாரணமாக,

**சொல்என்கெனோ முழுவேதச் சுருக்கென்கெனோ எவர்க்கும்
நெல்என்கெனோ உண்ணும் நீர்என்கெனோ மறைநேர் நிறுக்கும்
கல்என்கெனோ முதிர்ஞானக் கனியென்கெனோ புகல
வல்என்கெனோ குருகூர் எம்பிரான் சொன்ன மாலையையே!**

ஆழ்வார்த் தம் அடியார்களுக்குத் தாம் அடியவன் என்பதையே கவிக் கம்பரும் தம்மைக் காட்டிக் கொள்கின்றார். பிறவித்துயர் மற்றும் பிற வினைகளைப் போக்குவித்து, எமபயம் நீக்கி, மலைபோன்ற வலிமை தருகின்ற எம் குலக்கொழுந்து என்றும் போற்றுகின்றார். மேலும், ஆழ்வார் தமக்கு தன்காவிய இராமன் போலே, என்பதையும் சொல்வது கம்பரின் கவி நயத்தைக்காட்டுகின்றது.

**மலையாரமும் கடலாரமும் பன்மாமணி குயின்ற
விலைவாரமும் விரவுந்திரு நாதனை வேலைகட்ட
சிலையாரமுதின் அடிச்சடகோனைச் சென்றிறைஞ்சும்
தலையாரெவர் அவரேஎம்மை ஆளும் தபோதனரே!**

**விழுப்பாரினி எம்மையார் பிறவித்துயர் மெய்யுறவந்து
அழுப்பாது ஒழிமின் அருவினைகாள் உம்மையப்புறத்தே
இழுப்பான் ஒருவன் வந்தின்று நின்றான் இளநாகுசங்கம்
கொழுப்பாய் மருதம் சுலாம் குருகூரெம் குலக்கொழுந்தே!**

என்முடி யாதெனக்கு யாதேஅரியது இராவணன்தன்
பொன்முடியால் கடல்தூர்த்த வில்லான் பொருநைத்துறைவன்
தன்முடியால் அவன்தான் இணைக்கீழ் எப்பொருளும் தழீஇச்
சொல்முடியால் அமுதக்கவி ஆயிரம் சூட்டினனே!

4. கவிதை வழியில் ஆழ்வாரும் கம்பரும் ஒன்றே:

கம்பர், சடகோபர் வழியிலேயே, தமது செய்யுட்களைப் பல் வேறு துறைகள் அமைத்துப் பாடல்களைச் செய்துள்ளார். ஆழ்வார் அமைத்தப் பாசுரங்கள் வழி பின்பற்றியே, கம்பரும், இயலிடம் கூறல், அறத்தில் நிற்பல், மடலூர்தல், தென்றலுக்கு வருந்தியிரங்கல், தோழி இரங்கல், தாய் உரைத்தல், மருங்கணைதல், தலைவன் பிரிவிற்கு ஆற்றாமை, தலைவி துயர் நிலை கண்டு தோழி தலைவனை நோக்கி தலைவியை உடன் கொண்டு போகச் சொல்லுதல், தலைவியின் கண் அழகு கண்டு தலைவன் வியந்து கூறல் என்றெல்லாம் தம்மை தலைவி, தோழி, தாய், செவிலி, பாங்கி எனப் பலவகைகளில் காண்பித்து, நாயகனாக ஆழ்வாரைப் பாவித்து அவரை எப்படியேனும் அடைய எண்ணுகின்றேன் பாங்கினைக் காணலாம். இரசிக்கலாம். இன்பம் கொள்ளலாம். எவ்விதம் எம்பெருமானை எண்ணியெண்ணி அகங்கரைந்து, அழுது, தொழுது, ஆர்ப்பரித்து உவகை மேவ, உள்ளம் கனிய, அன்பினை நாடிய விதங்களைக் கம்ப நாட்டாழ்வாரும் காட்டுவதை அவரது கவிதைகளே பறை சாற்றும். அவற்றுள் சில, இங்கே பார்க்கலாம்.

வேறே நமக்கிவன் அன்புடைமெய் அடியான் என்றுள்ளம்
தேறேன் எனல்து தேறத்தகும்செந் தமிழ்ப் புலவர்
கேறே! எதிகளுக் கின்னமுதே! எறிநீர்ப் பொருநை
ஆறே தொடர்புரு கூர்மறையோர்ப்பெற்ற ஆணிப்பொன்னே!
(தலைவன் பிரிவிற்குத் தலைவி இரங்கல்)

அரிவளை பொன்மகிழ் ஆயிழைக்கு ஈயங்கொல் அந்திவந்து
முரிவளை முத்தும் சினையும் மயங்க முறைசெறுத்து
வரிவையும்அன்னமும் தம்மிலே வழக்காட வலம்
புரிவளை ஊடறுக்கும் குருகூரம் புரவலனே!
(தோழி இரங்கல்)

வெள்ளம் பரந்தனவோ கமலத்தன்றி வெண்மதிபோல்
கள்ளம் பரந்தனவோ முயல்நீக்கி கவிக்கரசன்
தென்அம் பரந்த வயற்குருகூர்க் கொம்பின் செம்முகத்தெம்
உள்ளம் பரந்தனவோ கண்களோ ஒன்றும் ஓர்கிலமே!
(தலைவன் தலைவியின் கண்ணழகு கண்டு வியத்தல்)

தீயைக் கிழித்தொரு திங்கட்கொழுந்தெனச் செய்ததல்லால்
பேயைக் கிழித்தென அன்றிற் பனைபிள வார், உளவாம்
நோயைக் கிழிக்கும் வகுளம்நல் கார்இந்த நுண்பிறவி
மாயைக் கிழியைக் கிழித்தெம்மை வாங்கிட வல்லவரே!
(பிரிவாற்றாது வருந்தும் தலைவி இரங்கல்)

இவ்வாறாக, ஆழ்வார் அருள் வேண்டி அந்தாதித் தொடையில் பாடிக்கொண்டு ஈற்றுப் பாடல்களில்,

எழுதிய நாளும் வினையும் தொகுத்தெம்மை இப்பிறவிப்
புழுதியின் நாற்றிட்டு வைப்பதுதான் புகழ்மெய்ப் புலவோர்
தொழுதியல் நாயகன் ஒதுங்கனல்துறை நீர்ப்பொருநை
வழுதில்நல் நாடன்திருவாய் மொழிஎம் மனத்தனவே!
என்பதோடு

மனையும் பெருஞ்செல்வமும் மக்களும்மற்றை வாழ்வும்தன்னை
நினையும் பதமெனநின்ற பிரான்குரு கூர்நிமலன்
புனையும்தமிழ்க் கவியாலிருள் நீங்கிப் பொருள்விளங்கி
வினையும் திரிவுற் றனகுற்றம் நீங்கின வேதங்களே!
என்று குருகூர்ப் பிரான் பாதத்தை வணங்கியதால், தமது (சடகோபனைப் பாடாக்) குற்றமும் நீங்கியது மற்றும் செல்வம் பெருமைகள் யாவும் சேர்ந்தன என்பதாய்க் கூறி சடகோபர் அந்தாதியை நூறு பாடல்கள் கொண்டு கம்பர் முடிக்கின்றார்.

5. கம்பர் பாடும் மதுரகவிகள்:

குருவாய்க் குருகூர் ஆசார்யனைப் பாடும் கம்பர் , தனக்கு எல்லாமே ஆழ்வாரே என்று தமது நிலையை ஆழ்வாரது திருவடிகளிலேயே கடத்திக் கொண்ட மதுரகவி ஆழ்வார் பெருமையையும் சேர்த்து அவரது பொன்னடிகளையும் போற்றிக் கொண்டாடுகின்றார். கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர் தமது சடகோபரா அந்தாதியில் மதுரகவிகள் பெருமையை இப்படியாக தமிழ் வர்ணனை செய்வதைக் காணலாம்.

*மன்றேபுகழும் திருவழுந்தார் வள்ளல் மாறனை முன்
சென்றேமதுர கவிப் பெருமாள் தென்தமிழ்த் தொடையில்
ஒன்றே பதிகம் உரைத்தவன் பொன்னடி உற்று நின்றான்
என்றே பதிகம் பதிகம் அதாக இசைத்தனனே!*

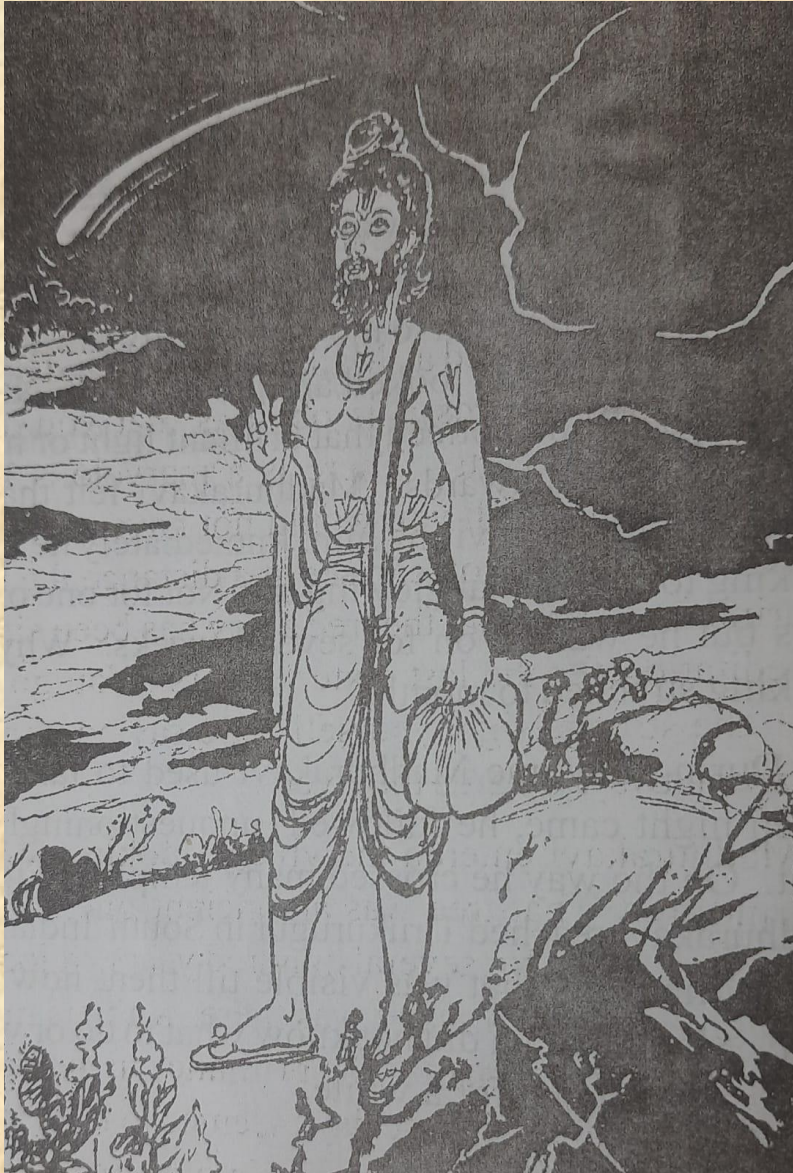
6. கம்பர் செய்யுளில் பளிச்சிடும் காவியத் துறைகள்:

தமிழிலக்கியத்திற்கே உரித்தான பலவிதமான காவியத் துறைகளை கம்பர் காட்டித் தருவிக்கின்றார், நமது அந்தாதிச் செய்யுள் தொகுப்பில் அவற்றுள் மேலே நாம் சிலவற்றைத் தெரிந்து கொண்டாலும், மொத்தமாக, 31 துறைகளை அடக்கி அதன் மூலம் தமக்கும் குருகூர் சடகோபருக்கும் உள்ள உறவின் நிலைகளை கவிநயம் செய்கின்றதை அனுபவிக்க அடியேன் சிறியளவே ஞானத்தன் குறைந்தபட்சம் அவற்றின் பெயர்களை மட்டுமே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதன் ஆழ்ந்த விளக்கங்கள் அந்தந்த இடங்களில் விதங்களில் பாடலோடு பொருத்தி இன்பம் பெறலாம். இயலிடங்கூறல், செலவுணர்த்தி செவிலியைத் தேற்றுதல், பாங்கி நெறியருமை கூறித் தலைவனை வரவு விலக்கல், பிரிவு ஆற்றாத் தலைவிக்கு தோழி இரங்கல், பாங்கி வெறி விலக்கு அறத்தொடு நின்றல், ,மடலூரத் துணியும் தலைமகளின் வழியொழுகி தோழி இரங்கல், தலைவனுக்குத் தோழி தலைவியின் ஆற்றாமை கூறல், மருங்கணைதல், தோழி இரங்கல், தலைவி கடலைநோக்கி தேர்வழி தூரல் என்றல், செவிலி, நற்றாய்க்கு இருவர் காதல் உரைத்தல், மகட்பாற் காஞ்சி, பிரிந்த தலைவி தென்றற்கு வருந்தி இரங்கல், தலைவன் தலைவிக்கு தன் நகரணிமை கூறல், பிரிவாற்றாத் தலைவி கார்கண்டு கலங்கல், பிரிந்து மீளுந் தலைமகன் முகிலொடு கூறல், மதங்கு, தலைவி கண்ணழகு கண்டு வியந்த தலைவன் கூறல், தலைமகளைத் தலைமகன் கண்ணுற்று இஃது ஒரு வியப்பு என்? என்றல், நற்றாய்க்கு செவிலி அறத்தொடு நின்றல், தலைவனை நோக்கித் தோழி தலைவியை உடன் கொண்டு போகச் சொல்லுதல், தோழி தினையோடு வெறுத்து வரைவு கடாதல், தலைவன் வறும்புனங் கண்டு வருந்தல், தலைவி அன்றில் குரல் கேட்டு அயர்தல், தலைவி நிலை கண்டு பாங்கி இரங்கல், தலைவியைக் குறித்துத் தோழி இரங்கல், தலைவன் தலைவி நோக்கினால் ஆய வருத்தம் கூறல், பிரிவாற்றாது வருந்தும் தலைவி இரங்கல் போன்றன இந்த அந்தாதித் தொகுப்பிலே பளிச்சிடுகின்ற இலக்கியத் துறைகள் ஆகும். கம்பரின் இராமகாதை எழுதி சபையில் வெளியிடுந் தருணம், அரங்கனின் வார்த்தைகளில் சடகோபரை பாடவந்தார் என்ற போதும், அதிலும் இலக்கியத்தை காட்டும் நேர்த்தியன்றோ இது? ஏதோ நூறு பாடல்களை வடிக்காது, குருகூர் சடகோபரையே, தமது பாடல்களுக்கு இறைவனாக்கி, அருள் வேண்டுவதோடு, காவியத் தலைவனாக்கி, தம்மை அத்தலைவனைச் சேரத் துடிக்கின்றத் தலைவியாக்கும், கம்பரை சொல்லால் வாழ்த்துதல் அவ்வளவு எளிதல்லலவே! இதில் விசித்திர ஒற்றுமை யாதென்னில், நம்மாழ்வாரும் தமது படைப்புகளுக்குத் தலைவனாகத் திருமாலை வைத்து, அந்நாயகனை விரும்பிச் சேர எண்ணும் நாயகியாகத் தம்மை யாக்கும் விதங்களில் பாசுரங்கள் பல பார்க்க முடிகின்றது.

7. முடிவுரை:

இத்தகைய அந்தாதி நம்சடகோபர் மேல் எழுத வேண்டும், எழுதினால்தான், கம்பர் அரங்கேற்றம் செய்ய எண்ணும் இராமகாவியம் பூர்த்தியாகும் என்று நம்பெருமான் உள்ளம் கொண்டார். அதனாலேயே, சடகோபர் அந்தாதி கம்பனால் எழுதப்பட்டு நம்மாழ்வாரைக் கொண்டாடினால் தான் தமக்கும் இன்பம் ஏற்படும் என்பதை நம்பெருமான் செய்து புரிய வைத்துள்ளது தெளிவாகின்றது. வருகின்ற வைகாசி விசாகம் நம்மாழ்வாரை மனதில் வைத்து நம்பெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்குவோம். அதுவே, எம்பெருமானே நமக்குக் காட்டிக்கொடுக்கின்ற வழியுமாகும் எனச் சொல்லி அடியேன் கட்டுரையை அவர் பாடங்களுக்கு சமர்ப்பித்து நிறைவு செய்கின்றேன்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

Madhura Kavi Azhwar

ஸ்ரீமதே சடகோபாய.நம:

ஸ்ரீவராஹ மஹாதேசிகாய நம:

நாமறிய நம்மாழ்வார்

ஸ்ரீ நம்மாழ்வாருடன் தொடர்புடைய சில வார்த்தைகளை இங்கே கண்டு பிடித்துப் பொழுது போக்கிக் கொள்வோம்....

1. ரணிபமிரதா

2. வாருல்லவதிழ்

3. னைறதிவிவாருன்

4. விமரகதுகள்

5. பள்வதிப்நகருதி

6. முதள்நாகனி

7. வாரிஆகருநழ்திர்

8. சிதிரிவாயரும்

9. ரகுவன்பணளா

10. பெந்திரிதியவதாரு

11. தருவிம்தருதி

12. வருண்திர்வடுண்

சுபம்

ஆக்கம் : க்ருஷ்ணகுமார தாத தாஸன், புண்யபுரி(பூனா)

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீவராஹ மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் துதி

1. ஆழ்வார்த் திருவடி தொழல்

வாராய்வாராய் வந்திடுநாவில்
வார்த்தைகள் வான்தமிழால்
வாசிகையாக்கிடத் தொழுதேன்,
வளரடிகுருகூர்ச் சடகோப தேவா!

கனைகழல் விழல்தொழல்
கைகவியாய் புகல்நிழலே
கவியாய்என் கருத்தில்எழலே,
காரிமாறாசெய் யென்னைவழி நடத்தே!

2. வரதனே மாறன்!

வரதனுக்கு ஒருவைகாசி
விசாகத்தில் வரும்ஏற்றமென்று
வளர்மதியாய் வரவைத்தான்,
வையத்தில் மாறனாய் தான்! (1)

தெய்வத்தின் சேனைநாதன்,
திருவம்சமே திகழ்ந்திடவே,
திருமறையை ஒளிர்வித்தான்,
திருவவதாரம் மாறனையே தான்! (2)

தாமிரபரணி தரவிளங்கும்
ஆதிநாதன் அவன்இசைவே,
தலைவனாம் பத்தர்கூட்டத்
தமிழெடுத்தான் தனில்சந்தம் ஆனமறை! (3)

முதல்தாய் மாறன்மொழிந்தான்;
முதுமறைகள் நாலவையே;
முதல்வேத முதல்வனுக்காய்,
முழுமுறையே முன்தந்த அம்மொழி! (4)

அமரர்கள் அதிபதியவனை,
அவனடிகள் வணங்கும்துதி,
அதற்கான வாய்மொழிகள்,
ஆயிரமும் மொழிய நால்மறையே! (5)

தமக்குவமை இல்லானைத்
தொல்லானைத் தாம்பாடி,
தமிழ்மறையாலே நமக்கானார்,
நம்மாழ்வார் நவின்றார் நல்லபடி! (6)

அவரவர்கள் தமதமதும்
அறிவறியும் வகைவகையும்
அவர்தமக்கே வழிகண்டாய்,
அதற்கிங்கே ஏதுமாறா, கைம்மாறு? (7)

என்னுயிர்த் தந்தவர்க்கும்,
என்னெந்தை, முன்னவர்க்கும்,
எண்ணுமறை குரவோர்முன்,
முனிவேழம் மொழியநல் மொழி! (8)

தலைவைத்தோம் சடகோபனருளாலே,
தலைவாசல் தரப்பெற்றிடத்,

தலைக்கடனிது தாரணிக்கென
தடங்கள் தேசிகன்காணும் வழியே! (9)

உம்பரும் தேவும் யாவரும் காணா
உயர்வற உயர்ந்ததோர்
உத்தமனடி உற்றக்குருகூர்
உகந்தாழ்வார் சரணங்கள் வாழி! (10)

பாவெடுத்தக் கம்பன்வரி
நாவெடுத்த நன்னெறியாய்த்
தேவெடுத்த தமிழ்ப்பாவெனப்
பூவெடுத்த திருவாய் மொழியே! (11)

குடந்தையிலே அமுதன்தமிழ்
கொடுக்கவே மாறன்துணை
கிடைக்கவே நாதமுனியவர்ப்
படைத்தநல் சந்தத்தமிழ் மறையே! (12)

நாதமுனிகள் நயந்தகுருவழிகள்
நம்மாழ்வாரின் நல்லடிகள்,
நாள்தோறும் நாடும்புகழ், நிலை
நாட்டியப் பெருமை நாலாயிரங்கள்! (13)

*****

3. சடகோபன் அருள்

அகக்கூறு ஆய்ந்தபடி
மிகக்கூறி மேதினியோர்ப்
புகல்கூறும் புண்ணியனின்,

வகைக்கூறும் வகுளாபரன் பணிவே! (1)

வைத்துச்செல மாநிதியைக்
கைத்தலமாய் ஏந்திவந்தாய்!
மெய்த்தலத்தில் மேவிநிற்கப்
பொய்த்தவத் தவம்போக்கு எந்தாய்! (2)

எந்தைதந்தை தந்தையெனத்
தந்தைதந்த வர்க்கெல்லாம்,
முந்தையவ் வானவர்க்கும்,
அந்தமிலா ஆதிதந்தை எந்தை! (3)

நாலுவித வகையில்தமிழ்
ஏலுமறை ஈன்றதாய்நீ!
கோலுமுறை கொண்டபடி
பாலுந்தேன் பருக வைபராங் குசா! (4)

முதலாழ்வார் முன்வரிசை
முண்டபக்தித் திருமழிசை, மாறன்
மதுரகுலம் விட்டுக்கோதைசூழ
தொண்டபாணர் கலியனாய் வரவே! (5)

யதிராசன் வந்ததனால்
மதிவீசும் மறையதனால்
புவிவாசம் கொண்டதனால்
கதிபேசிக் கலிமெலியநலி நலமே! (6)

முன்னுரைத்தத் திருவிருத்தம்
முறையாசிரியம், திருவந்தாதியும்,
முதுரைத்திரு வாய்மொழியால்நம்
முதல்வனுக்கே மொழிந்தான் மொழி! (7)

திருமகளும் திருவருளும்,
திருமாலின் பெருவருளும்,
திருவடிகள் தெள்ளறிவும்,
திருவாய்மொழி திருத்தயென் தேவே! (8)

குருகூரா! சடகோபா!
திருமாலின் நல்பராங்குசனே!
வரமாலைவாச வகுளாபரா!
மருள்வாரா வகைமறைமா, மாறனே! (9)

மாறிமாறி மாறுமுலகில்,
மாறாவின்பம் மறவாதோதும்,
மாறாமறையே, மாறா!நின்னை,
மறவாதிருக்கப் பிறவிப்பிறகு இலையே! (10)

வைகாசி விசாகத்தில்
வாசுதேவன் வரமெனவே;
வான்மறையே வாழ்மறையாய்
வையம் மாறனால்கண்ட வழி! (11)

நான்மறையின் நல்வடிவாய்
நாடிவரும் நலந்துதித்த

நம்மாழ்வார் துதிமனமே!

நாரணனடித் துணைகாண வரம்! (12)

அடியார்க்குழாம் கூட்டத்தார்

அவர்போற்றுந் தலைவடிவம்;

சரண்புகமால் திருவடிகள்

சடகோபன் அருள்வடிவம்! (13)

சரணமாகித் தாளடைவார்,

மரணமானால் வைகுந்தமென

அரணமைத்து நமைசேர்க்கும்

சடகோபன்திரு வாய்மொழியே! (14)

சூழ்ந்தகன்று ஆழ்ந்துயர்ந்த

பாழ்த்தவிதி போக்கவல்ல

சூழ்ந்ததனிப் பெருமுதல்வன்

சூழ்த்தந்தருள் சடகோபனே! (15)

4. வைகாசி விசாகம்

ஆசிகூறும் ஆழ்வார்கள்

பேசும்தெய்வ வாய்மொழிகள்;

காசினியில் கருணையினால்

வீசும்வல்ல வாசம்பெறுமே! (1)

வையம்காணும் பெருவிழா!

வைகாசிவிசாக திருவிழா!

மாறன்பணித்த மறைவிழா!

மங்கலந்தங்கும் மனைவிழா! (2)

சந்தம்மறை தமிழாழ்வாருள்
சகலருள் முதன்மையான
சம்பிரதாய முதல்ஆசார்யன்
சரணம்பற்றிய மதுரகவிகளே! (3)

வேதமலர்வன மேவியசீரடிகள்
ஓதியதால்பெற நல்நாலாயிரமே!
நாதமுனிகளே! தாளம்வழங்கி
மறையினிசை தந்தவள்ளலே! (4)

வாக்கினால் வளஞ்சேர்க்க
ஆக்கினார் அருள்மொழியே!
தேக்கினார் தமிழ்த்தேனே!
போக்கியிருள் மதியதுமதியே! (5)

நிமலனடி சுமந்திருந்த
நின்தலையை நிதம்விரும்பி
எம்தலைக்கும் சூடிவந்தோம்
எம்பெருமானடி நின்னருளாலே! (6)

மண்ணவர்க்கு விதியுண்டே
வானவர்புகும் வைகுந்தமே!
அன்னவர்க்கும் அருளுண்டே
சொல்மாறன் துதிப்பவர்க்கே!
(7)

அலர்மேல் மங்கையுறை

மலர்மார்பன் திருவடிகீழ்
புகல்கண்டான் புகழ்மாறன்
நலம்கொள்ளும் நாவுரைத்தே! (8)

கண்ணன்தம் கழல்களை
நண்ணிடும் மனம்பெற்றால்
திண்ணம்நம் திருமாலார்
மன்னுவார் மகிழ்வுற்றே! (9)

சன்மசன்மங்கள் ஆயிரம்
சடுதியிலே போய்விழும்; அவன்
சரணங்கள் ஆயிரம் ~ சொல்லிச்
சரண்புகுந்தால் வைகுந்தம்! (10)

சுபமஸ்து

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

கவிதை முயற்சி: க்ருஷ்ண குமார தாத தாஸன், புண்ணியபுரி(பூனா)

